BESLUT MEDDELAT AV FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE
den 26 augusti 1996 *

I mål T-75/96 R,

Söktaş Pamuk Ve Tarım Ürünlerini DeĞerlendirme Ticaret Ve Sanayi AŞ, bolag bildat enligt turkisk rätt, Söke/Aydın (Turkiet), företrätt av Izzet M. Sinan, barrister i England och Wales, med fullmakt från Morgan, Lewis & Bockius, Bryssel, med delgivningsadress i Luxemburg hos advokatbyrån Arendt & Medernach, 8-10, rue Mathias Hardt,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av Nicholas Kahn och Dimitris Triantafyllou, båda vid rättstjänsten, i egenskap av ombud, med delgivningsadress hos Carlos Gómez de la Cruz, rättstjänsten, Centre Wagner, Kirchberg,

svarande,

* Rättegångsspråk: engelska.

angående en ansökan om uppskov med verkställigheten av tillkännagivandet om inledande av antidumpningsförfaranden beträffande import av oblekta vävnader av bomull med ursprung i Kina, Egypten, Indien, Indonesien, Pakistan och Turkiet (EGT nr C 50, 1996, s. 3),

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE

följande

Beslut

Bakgrund och förfarande

1 Till följd av ett klagomål om att import av flatvävda oblekta bomullsvävnader med ursprung i Kina, Egypten, Indien, Indonesien, Pakistan och Turkiet dumpas och därmed vållar gemenskapsindustrin väsentlig skada, vilket ingavs till kommissionen av Kommittén för bomullsindustrier och närstående textilindustrier i Europeiska unionen (Eurocoton), påbörjade kommissionen en undersökning enligt artikel 5 i rådets förordning (EG) nr 3283/94 av den 22 december 1994 om skydd mot dumpad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen (EGT nr L 349, s. 1, nedan kallad förordning nr 3283/94).

2 Tillkännagivandet om inledande av antidumpningsförfaranden beträffande import av oblekta vävnader av bomull med ursprung i Kina, Egypten, Indien, Indonesien, Pakistan och Turkiet offentliggjordes i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* den 21 februari 1996 (EGT nr C 50, s. 3).

3 Genom en ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 20 maj 1996 har bolaget Söktaş Pamuk Ve Tarım Ürünlerini DeĞerlendirme Ticaret Ve Sanayi AŞ, som bland annat tillverkar de slags bomullsvävnader som förmodas vara föremål för dumpning och exporterar dessa till gemenskapen, med stöd av artikel 173 fjärde stycket och artikel 178 i EG-fördraget väckt talan om ogiltigförklaring av "beslutet" om inledande av ett antidumpningsförfarande beträffande import av oblekta vävnader av bomull med ursprung i Kina, Egypten, Indien, Indonesien, Pakistan och Turkiet, vilket meddelades i ovan nämnda tillkännagivande av den 21 februari 1996, och om att kommissionen skall förpliktas att ersätta den skada som sökanden påstås ha orsakats genom den ifrågasatta åtgärden.

4 Genom en särskild handling som registrerades vid förstainstansrättens kansli samma dag har sökanden även med stöd av artikel 185 i EG-fördraget ansökt om uppskov med verkställigheten av "det ifrågasatta beslutet, i den mån som det rör sökanden och Turkiet i allmänhet". Kommissionen har yttrat sig skriftligen i en inlaga som inkom till förstainstansrättens kansli den 11 juni 1996. Den 30 juli 1996 inkom kommissionen på förstainstansrättens begäran med ett visst antal handlingar. Med hänsyn till uppgifterna i akten ansåg förstainstansrätten att den förfogade över alla uppgifter som var nödvändiga för att besluta om förevarande ansökan om interimistiska åtgärder, utan att först höra parterna muntligen.

Rättsfrågan

5 Enligt bestämmelserna i artiklarna 185 och 186 i fördraget och artikel 4 i rådets beslut 88/591/EKSG, EEG, Euratom av den 24 oktober 1988 om upprättandet av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (EGT nr L 319, s. 1), i dess lydelse enligt rådets beslut 93/350/Euratom, EKSG, EEG av den 8 juni 1993 (EGT nr L 144, s. 21), och rådets beslut 94/149/EKSG, EG av den 7 mars 1994 (EGT nr L 66, s. 29), får förstainstansrätten, om den anser att omständigheterna kräver det, förordna om uppskov med verkställigheten av den ifrågasatta rättsakten eller föreskriva nödvändiga interimistiska åtgärder.

6 Enligt artikel 104.1 i förstainstansrättens rättegångsregler kan en ansökan om uppskov med verkställigheten endast prövas om sökanden har väckt talan om prövning av den ifrågavarande rättsakten vid förstainstansrätten. I artikel 104.2 föreskrivs att en ansökan om interimistiska åtgärder skall innehålla uppgifter om de omständigheter som ställer krav på skyndsamhet och de faktiska och rättsliga grunder på vilka den begärda åtgärden omedelbart framstår som befogad. De begärda åtgärderna skall vara interimistiska i den meningen att de inte skall föregripa avgörandet i sak (se beslut meddelat av förstainstansrättens ordförande den 3 juni 1996, Bayer AG mot kommissionen, T-41/96 R, REG s. II-381, punkt 13).

Påståendet om att det är uppenbart att talan inte kan tas upp till prövning

Parternas argument

7 Kommissionen har åberopat att det är uppenbart att talan i sak mot inledandet av ett antidumpningsförfarande inte kan tas upp till prövning. Den har för det första hävdat att en sådan åtgärd utgör en förberedande rättsakt som inte på ett klart, omedelbart och oåterkalleligt sätt kan ändra rättsläget för sökanden. Det saknas därför enligt kommissionen anledning att pröva förevarande ansökan om interimistiska åtgärder.

8 Kommissionen har framför allt förkastat sökandens argument om att de villkor som, enligt artikel 47 i tilläggsprotokollet till associeringsavtalet mellan Europeiska ekonomiska gemenskapen och Turkiet (EGT nr L 293, 1972, s. 3 [vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå], nedan kallad artikel 47 i tilläggsprotokollet eller artikel 47), gäller vid vidtagandet av antidumpningsåtgärder inte skulle vara uppfyllda i detta fall. Även om denna av sökanden åberopade omständigheten skulle anses fastställd, vilket kommissionen har bestridit, skulle den inte ha någon inverkan på den ifrågasatta rättsaktens karaktär. Dessutom har de turkiska myndigheterna i skrivelserna som de har tillställt kommissionen beträffande ifrågavarande antidumpningsförfarande inte påstått att inledandet av detta skulle kränka de rättigheter som Turkiet har enligt artikel 47.

9 För det andra har kommissionen gjort gällande att den ifrågasatta rättsakten i vart fall inte berör sökanden direkt och personligen. I tillkännagivandet om inledande av antidumpningsförfarandet anges enbart produkten och de berörda länderna. Det avser inte vissa bestämda export-eller importföretag. Deras antal och identitet är varken bestämt eller kontrollerbart när förfarandet inleds, till skillnad från det kriterium som domstolen har definierat i dom av den 1 juli 1965, Töpfer och Getreide-Import mot kommissionen (106/63 och 107/63, Rec. 1965, s. 525). Dessutom har sökanden, samtidigt som denne ansöker om uppskov med antidumpningsförfarandet vad gäller "Turkiet i allmänhet", inte någonstans påstått att den står för all export från Turkiet av de produkter som berörs av förfarandet.

10 I ansökan om interimistiska åtgärder har sökanden för sin del låtit förstå att talan i sak kan tas upp till prövning. Sökanden har hänvisat till den argumentation som den har utvecklat i ansökan i sak. I detta fall skulle "beslutet" att inleda ett antidumpningsförfarande på grundval av artikel 5 i förordning nr 3283/94 medföra rättsverkningar för sökanden, eftersom det innebär att det förfarande som föreskrivs i artikel 47 i tilläggsprotokollet åsidosätts och skapar en rättslig grund för att införa provisoriska antidumpningstullar. Sökanden skulle emellertid inte ha varit utsatt för en sådan ekonomisk risk om det förfarande som föreskrivs i artikel 47 för att i godo lösa detta slags tvister hade följts. Enligt den artikeln skall kommissionen framställa en begäran till associeringsrådet och invänta att detta inom en tidsfrist om tre månader antingen fattar ett beslut eller helt avhåller sig från att agera innan kommissionen kan införa ensidiga skyddsåtgärder. Det ifrågasatta beslutet utgör således utgångspunkten för ett förfarande, utan vilket det inte skulle kunna fattas något beslut som negativt påverkar berörda parters intressen. Utifrån den aspekten får det liknande verkningar som ett beslut att inleda det förfarande i fråga om statligt stöd som föreskrivs i artikel 93.2 i EG-fördraget.

11 Sökanden har till stöd för sin uppfattning förklarat att det i artikel 47.1 föreskrivs att Turkiet och gemenskapen skall lösa problem som uppkommer i fråga om dumpning inom en gemensam institutionell ram. Det ankommer på associeringsrådet att bedöma om det förekommer dumpning eller inte. Associeringsrådet ersätter således kommissionen och riktar direkt rekommendationer till den eller de som ligger bakom dumpningen i fråga för att få den att upphöra.

12 I artikel 47.2 första stycket föreskrivs enbart en möjlighet för en "drabbad part" att agera ensidigt då associeringsrådet, sedan det i vederbörlig ordning har tillställts ärendet, inom tidsfristen om tre månader i enlighet med artikel 47.1 antingen inte har fattat något beslut eller har skickat rekommendationer som inte fått någon verkan.

13 Enligt artikel 47.2 andra stycket är det slutligen endast tillåtet att, i den mån som associeringsrådet först har underrättats, införa provisoriska skyddsåtgärder under maximalt tre månader från det att begäran framställdes eller från den dag då den drabbade parten vidtog ensidiga skyddsåtgärder till följd av att associeringsrådets rekommendationer varit verkningslösa.

14 I detta fall har kommissionen åsidosatt bestämmelserna i artikel 47.1 genom att inte först framställa en begäran till associeringsrådet. Att underrätta associeringsrådet sedan förfarandet har inletts står inte i överensstämmelse med ovannämnda bestämmelser i artikel 47. I förevarande fall framgår det av protokollet från mötet i Gemensamma kommittén för tullunionen EU-Turkiet den 19 februari 1996 (bilaga 8 till ansökan) att Turkiet inte delar kommissionens tolkning av artikel 47.

15 Associeringsrådet har härvid fråntagits möjligheten att handla så att tvisten kunde förhindras. Associeringsrådet har enligt artikel 47.3 enbart möjlighet att uppskjuta en åtgärd om införande av en provisorisk tull i avvaktan på att sådana rekommendationer som förekrivs i artikel 47.1 skickas. Ett sådant beslut är dock i högsta grad osannolikt, eftersom gemenskapen själv, företrädd av kommissionen, inom associeringsrådet skulle anmodas att samtycka till beslutet om uppskov.

— Förstainstansrättens bedömning

16 För att inte föregå förstainstansrättens avgörande i sak skall, enligt fast rättspraxis, frågan om talan i sak kan tas upp till prövning i princip inte avgöras inom ramen för ett förfarande om interimistiska åtgärder. Den frågan får anstå till prövningen av talan i sak, såvida det inte vid första anblicken förefaller uppenbart att talan inte kan tas upp till prövning (se beslut meddelat av förstainstansrättens ordförande den 22 december 1995, Danielsson m. fl. mot kommissionen, mål T-219/95 R, REG. s. II-3051, punkt 58).

17 I förevarande fall ankommer det således på förstainstansrätten att i förfarandet om interimistiska åtgärder först pröva om, såsom kommissionen har hävdat, det skall anses att det vid första anblicken är uppenbart att talan i sak om ogiltigförklaring av denna institutions "beslut" att inleda ett antidumpningsförfarande beträffande import av oblekta vävnader av bomull med ursprung i Kina, Egypten, Indien, Indonesien, Pakistan och Turkiet inte kan tas upp till prövning.

18 Det skall särskilt prövas om villkoren för att denna ansökan om ogiltigförklaring skall kunna tas upp till prövning, i fråga om den ifrågasatta rättsaktens beskaffenhet, vid en första anblick är uppfyllda.

19 Enligt fast rättspraxis utgör åtgärder vilka medför bindande rättsverkningar som påverkar sökandens intressen genom att väsentligt förändra dennes rättsliga ställning, beslut som kan bli föremål för en talan om ogiltigförklaring enligt artikel 173. När det handlar om rättsakter eller beslut som utarbetas i flera steg, är det i princip endast åtgärder genom vilka institutionens inställning slutgiltigt fastställs vid förfarandets slut, och inte mellanliggande åtgärder som syftar till att förbereda det slutliga beslutet, som kan bli föremål för talan (se bland annat domstolens dom av den 11 november 1981, IBM mot kommissionen, 60/81, Rec. s. 2639, punkt 8—12, och förstainstansrättens beslut av den 14 mars 1996, Dysan Magnetics Ltd och Review Magnetics (Macao) Ltd mot kommissionen, T-134/95, REG s. II-181, punkt 20).

20 I detta fall ankommer det på förstainstansrätten att i förfarandet om interimistiska åtgärder bedöma om den ifrågasatta rättsakten vid första påseendet förefaller vara av sådant slag att den i sig kan ge upphov till rättsverkningar som kan påverka sökandens intressen eller om den tvärtom endast är en förberedande åtgärd vars rättsstridighet kan åberopas inom ramen för en talan mot det slutliga beslutet.

21 Härvid synes det inte finnas något stöd för sökandens uppfattning att inledandet av ett antidumpningsförfarande enligt artikel 5 i förordning nr 3283/94 skulle få oåterkalleliga följder, genom att förfarandet för att reglera tvister i godo enligt artikel 47 i tilläggsprotokollet sätts åt sidan och sökanden således skulle utsättas för risken att påföras provisoriska antidumpningstullar.

22 Det förefaller nämligen inte i detta skede som om inledandet av ett antidumpningsförfarande enligt artikel 5 i förordning nr 3283/84 skulle medföra att sökanden fråntogs möjligheten att lösa tvisten i enlighet med de villkor som definieras i artikel 47 i tilläggsprotokollet.

23 En summarisk analys av bestämmelserna i artikel 47 ger vid handen att syftet med denna inte är att utesluta tillämpningen av bland annat gemenskapens handelsskyddsåtgärder utan att komplettera villkoren för att genomföra dem. Härvid framgår det vid första anblicken av artikeln att gemenskapens inledande av ett antidumpningsförfarande inte är underordnat några särskilda villkor, förutom att associeringsrådet skall underrättas. Det är enbart i ett senare skede under förfarandet som det enligt artikel 47 uppställs vissa ytterligare villkor för gemenskapens agerande. Associeringsrådet är enligt artikel 47.1 behörig att rikta rekommendationer till den som ligger bakom dumpning, när det på begäran av en påstått drabbad part i associeringsavtalet konstaterar sådant handlande i förbindelserna mellan gemenskapen och Turkiet. Samtidigt fordras det enligt artikel 47.2 första stycket att denna påstått drabbade part — i detta fall gemenskapen — vänder sig till associeringsrådet endast när den vill att en handelsskyddsåtgärd införs, vilket endast kan ske om associeringsrådet inom en tidsfrist om tre månader från det att begäran framställdes inte har riktat en rekommendation till de berörda företagen för att få dumpningen i fråga att upphöra eller om detta förfarande fortsätter trots sådana

rekommendationer. Enligt artikel 47.2 andra stycket har parterna i associeringsavtalet uttryckligen rätt att i ett bevarande syfte, och sedan associeringsrådet har underrättats, påföra provisoriska antidumpningstullar under en begränsad tid.

24 Denna tolkning av artikel 47 förefaller att bekräftas av avsnitt III om handelsskyddsåtgärder i kapitel IV i beslut nr 1/95 fattat av associeringsrådet för EG och Turkiet av den 22 december 1995 om genomförandet av den slutgiltiga fasen av tullunionen (EGT nr L 35, 1996, s. 1). Vid första anblicken framgår det uttryckligen av artikel 44—46 i detta avsnitt att vardera parten i associeringsavtalet fortfarande är behörig att tillämpa egna handelsskyddsåtgärder, under förutsättning att tillämpningsvillkoren som definieras i ovannämnda bestämmelser i artikel 47 i tilläggsprotokollet iakttas.

25 I detta fall har dock kommissionen genom skrivelse av den 18 januari 1996, vilken har lagts till akten på förstainstansrättens begäran, underrättat associeringsrådet om det klagomål som Eurocoton framställt till denna den 8 januari 1996. Associeringsrådet har också, i enlighet med artikel 47, genom en skrivelse från kommissionen av den 23 februari 1996 — som innehöll en icke konfidentiell kopia av klagomålet, och som likaledes har lagts till akten av denna institution på förstainstansrättens begäran — underrättats om inledandet av antidumpningsförfarandet som tillkännagavs i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* den 21 februari 1996. Det vidtagna förfarandet förefaller således helt överensstämma med bestämmelserna i artikel 47. I detta fall synes avsikten med inledandet av ett antidumpningsförfarande enligt förordning nr 3283/94 vid första anblicken vara att ge kommissionen en möjlighet att göra nödvändiga undersökningar för att senare, på grundval av dessa, kunna besluta att antingen avsluta förfarandet eller tvärtom att fullfölja det genom att vidta provisoriska åtgärder och föreslå rådet att vidta slutgiltiga åtgärder, i enlighet med de villkor som definieras i artikel 47.

26 Under dessa omständigheter förefaller inte den ifrågasatta rättsakten, som befinner sig i ett tidigt skede av förfarandet, att vara av sådant slag att den i förekommande fall utgör hinder för ett eventuellt ingripande av associeringsrådet i enlighet med bestämmelserna i artikel 47 i tilläggsprotokollet, särskilt för det fall kommissionen planerar att vidta provisoriska åtgärder eller föreslår rådet att vidta slutgiltiga åtgärder.

27 Härav följer att sökandens argumentation, om att tillkännagivandet om inledande av antidumpningsförfarandet i fråga innebär att associeringsrådet inte skulle kunna ingripa enligt de villkor som förekrivs i artikel 47, vid första anblicken saknar grund.

28 Det är dessutom och i alla händelser viktigt att erinra om att, till skillnad från ett beslut att inleda det förfarande som föreskrivs i artikel 93.2 i fördraget i fråga om statligt stöd, som sökanden har gjort en jämförelse med, kan inledandet av ett antidumpningsförfarande inte omedelbart och oåterkalleligen påverka de berörda företagens rättsliga ställning. Det leder nämligen inte automatiskt till att det påförs antidumpningstullar och kan enligt artikel 9 i förordning nr 3283/94 avslutas utan att det införs några åtgärder. För övrigt är de företag som berörs av en antidumpningsundersökning inte på något sätt tvungna att ändra sina affärsmetoder på grund av det inledda förfarandet och de kan inte tvingas att samarbeta i undersökningen (se ovannämnda beslut i målet Dysan Magnetics Ltd och Review Magnetics (Macao) Ltd mot kommissionen, punkt 22—28).

29 Under dessa omständigheter och i alla händelser utgör inledandet av antidumpningsförfarandet i fråga vid första anblicken en förberedande åtgärd, vars eventuella rättsstridighet i förekommande fall skulle kunna åberopas inom ramen för en talan mot det slutliga beslutet, samtidigt som sökanden tillförsäkras ett tillfredsställande skydd.

30 Den ifrågasatta rättsakten utgör således inte vid första påseendet ett beslut i den mening som avses i artikel 173 i fördraget, mot vilket en talan om ogiltigförklaring kan föras. Det förefaller i detta skede uppenbart att talan i sak avseende ogiltigförklaring av rättsakten inte kan tas upp till prövning, utan att det är nödvändigt att pröva om sökanden berörs direkt och personligen av den ifrågasatta rättsakten.

31 Vad gäller yrkandet i sak avseende ersättning för skada som sökanden påstås ha lidit genom inledandet av ett antidumpningsförfarande, räcker det att konstatera att det vid första påseendet enligt fast rättspraxis är uppenbart att detta yrkande inte kan tas upp till prövning, på grund av att den påstått rättsstridiga rättsakten,

som skulle ligga till grund för den åberopade skadan, förefaller sakna rättsverkningar, i enlighet med vad som framgår av samtliga ovan anförda överväganden (se bland annat domstolens beslut av den 4 oktober 1991, Bosman mot kommissionen, C-117/91, Rec. s. I-4837, punkt 20). Dessutom och i alla händelser är det vid första anblicken uppenbart att denna ansökan inte kan tas upp till prövning, eftersom sökanden inte har tillhandahållit några uppgifter om beskaffenheten och omfattningen av den skada som denne skulle ha orsakats eller skulle kunna orsakas genom inledandet av antidumpningsförfarandet i fråga.

32 Härav följer att förevarande ansökan om interimistiska åtgärder skall avslås.

På dessa grunder fattar

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE

följande beslut:

1) Ansökan om interimistiska åtgärder avslås.

2) Beslut om rättegångskostnaderna kommer att meddelas senare.

Luxemburg den 26 augusti 1996

H. Jung
Justitiesekreterare

A. Saggio
Ordförande